

ΣΚΕΨΙΣ – 2^ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ FORUM

**ΘΕΜΑ: «Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΧΑΡΤΗ
Ανταγωνιστικότητα, Ανάπτυξη, Αξιοπιστία»**

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΕΒ, κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Κολλέγιο Αθηνών, 28/02/2011

Η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας δεν είναι ούτε αυτοτελές θέμα ούτε μόνο ένα τεχνοκρατικό ζητούμενο. Συνδέεται άμεσα με τον εκσυγχρονισμό των αντιλήψεων και πρακτικών που καθορίζουν τη δομή, τη λειτουργία και τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του πολιτικού συστήματος και της ίδιας της κοινωνίας. Εξαρτάται δηλαδή, από την ανασυγκρότηση του τόπου μας σύμφωνα με τις προδιαγραφές της σύγχρονης πραγματικότητας, του σύγχρονου ανταγωνιστικού κόσμου. Αυτά τα ζητήματα θα έπρεπε να είχαν τεθεί ως αγωνιώδη, επίμονα θέματα προς αντιμετώπιση την τελευταία, τουλάχιστον, 10ετία.

Γιατί δεν αφορούσαν απλώς το μέλλον μας, αλλά την ίδια την εθνική μας επιβίωση. Κι ωστόσο, είτε τα αγνοήσαμε επιδεικτικά ή τα αναλώσαμε ανακυκλώνοντάς τα σε ατέλειωτες συζητήσεις. Στην πραγματικότητα, σπρώχναμε συστηματικά τα διογκούμενα προβλήματα κάτω από το χαλί. Βολευτήκαμε όλοι στη «φούσκα» μιας ληξιπρόθεσμης, δανειοβίωτης και επιδοτούμενης ανάπτυξης, κοινή συναινέσει. Η χρεοκοπία μας ήταν η νομοτελειακή κατάληξη αυτής της αμαρτωλής συναίνεσης μεταξύ του κομματικού συστήματος, ενός οικονομικού κατεστημένου και μιας κατακερματισμένης κοινωνίας.

Πριν από ενάμιση χρόνο, υπό την πίεση της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής κρίσης, η Μεταπολιτευτική φούσκα έσκασε. Η Ελλάδα κλήθηκε ν' αντιμετωπίσει κατάματα την αφύσικη πραγματικότητα που είχε εκθρέψει τα τελευταία 30 χρόνια. Το περιβόητο Μνημόνιο δεν αποτελούσε το σωσίβιο του χρεοκοπημένου μεταπολιτευτικού μοντέλου, αλλά την ταφόπλακά του. Ήταν ωστόσο, μια μάσκα οξυγόνου για την οικονομία και την κοινωνία. Με νέα δανεικά μάς δόθηκε μια παράταση ζωής –μήπως και συνειδητοποιήσουμε την κατάσταση στην οποία έχουμε περιέλθει, μήπως και συνέλθουμε– αναδεχόμενοι το κόστος μιας μεγάλης προσπάθειας εθνικής αλλαγής, σε επίπεδο θεσμών και αξιών, νοοτροπίας και πρακτικών, ιδεών και συσχετισμών. Κληθήκαμε να επιτελέσουμε εξαναγκαστικά και διαμιás, όλα όσα αποφεύγαμε να επιλύσουμε αυτοβούλως και σταδιακά όλα αυτά τα χρόνια.

Το μνημόνιο απαιτούσε από εμάς πολύ λιγότερα από ό,τι θα έπρεπε να απαιτούμε εμείς από τους εαυτούς μας –για να σωθούμε. Αντιμετωπίστηκε όμως, εξαρχής, με ιδιοτελή κακεντρέχεια από τα κομματικά, συντεχνιακά, συνδικαλιστικά και καιροσκοπικά συμφέροντα που λυμαίνονταν το χρεοκοπημένο Κράτος της Μεταπολίτευσης. Αυτή η ετερόκλητη συμμαχία των αμετανόητων έδωσε και δίνει τον υπέρ πάντων αγώνα για να απονομιμοποιήσει το μνημόνιο –ακόμα και το σωσίβιο των δανεικών του– στη συνείδηση της κοινωνικής πλειοψηφίας. Βρήκε στο πρόσωπο των

δανειστών και εταίρων μας το βολικό σκιάχτρο για να αποσείσει τις ευθύνες της, να συγκαλύψει τις αμαρτίες της, να συντηρήσει τα συμφέροντά της σε βάρος του κοινωνικού συνόλου.

Αντιστάθηκε και αντιστέκεται λυσσαλέα σε κάθε αλλαγή, ταυτίζοντας δημαγωγικά τα δικά της πρόνοια με το «καλό του λαού». Τρέφεται εκθρέφοντας την καταστροφολογία και την άρνηση, τον φόβο και τον διχασμό. Από ανευθυνότητα, ιδεοληψία ή ιδιοτέλεια, κάθε μέρα σπρώχνει τον τόπο πιο κοντά στο βάραθρο της χρεοκοπίας και πιο μακριά από την ευρωπαϊκή του προοπτική.

Οι εδώδιμοι δημαγωγοί του μπαλκονιού και του πεζοδρομίου καταγγέλλουν εν χορώ ότι το Μνημόνιο μας οδηγεί στην ύφεση και την κοινωνική εξαθλίωση. Αλλά είναι η δική τους άρνηση στην αλλαγή που οδηγεί μαθηματικά στον γκρεμό— στη μόνιμη φτώχεια και περιθωριοποίηση. Το Αντιμνημόνιο είναι η χρεοκοπία. Είναι οι αντιλήψεις και νοοτροπίες που μας κατάντησαν έτσι. Είναι η τυφλή άρνηση της πραγματικότητας, η παθολογική απόρριψη όλων των αλλαγών που πρέπει να γίνουν για να ξανασταθούμε στα πόδια μας. Αν επικρατήσουν οι ποικιλώνυμες δυνάμεις της Αντίδρασης, με την περικεφαλαία του υπερπατριωτισμού και την προβιά του αντικαπιταλισμού, η Ελλάδα θα καταντήσσει μια υποβαθμισμένη τριτοκοσμική χώρα της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Κι ο λαός μας θα υποστεί συνέπειες τέτοιες, που θα κάνουν την τωρινή σκληρή εποχή του μνημονίου να μοιάζει με παράδεισο!

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι,

Οι δυνάμεις του κρατικοδίαιτου παρασιτισμού και των τριτοκοσμικών συμπλεγμάτων επιβάλλονται εκβιαστικά στο προσκήνιο. Και κάθε κυβερνητική παλινωδία ή μεταρρυθμιστική έκπτωση ισοδυναμεί με δική τους νίκη. Παραμένουν όμως αναντίστοιχες με τη σιωπηλή πλειοψηφία, η οποία θέλει να επιβιώσει και όχι να αυτοκτονήσει συλλογικά ακολουθώντας τις δημαγωγικές κραυγές τους. Το Αντιμνημόνιο δεν πείθει. Από την άλλη, το Μνημόνιο δεν αρκεί. Η πρόκληση εθνικής επιβίωσης, που αντιμετωπίζουμε απαιτεί πολύ περισσότερα από εμάς. Θα σωθούμε από το ναυάγιο της Μεταπολίτευσης μόνο αν εμείς προχωρήσουμε σε ευρύτερες και ριζικότερες τομές αποδόμησης του σπάταλου Κράτους —τις οποίες το πολιτικό σύστημα δεν θέλει ή δεν μπορεί—, μόνο αν εμείς μειώσουμε το τεράστιο χρέος— ενεργοποιώντας το νεκρό κεφάλαιο της δημόσιας περιουσίας—, μόνο αν εμείς επιτύχουμε μια νέα μορφή ανάπτυξης υψηλών ταχυτήτων.

Την αλλαγή αυτή, την αναγέννηση αυτή, υπάρχουν στη σημερινή Ελλάδα δυνάμεις που μπορούν να την εγγυηθούν. Υπάρχει μια τάξη εργαζομένων, που διεκδικούν επάξια δουλεύοντας —αντί να εκβιάζουν κατ' επάγγελμα διαδηλώνοντας. Υπάρχει μια σύγχρονη ιδιωτική πρωτοβουλία που καταξιώνει την τόλμη, την παραγωγική προσπάθεια, την ικανότητα. Υπάρχει μια νέα γενιά προσοντούχων, που είναι από τη φύση της ανήσυχη και δημιουργική. Υπάρχει μια Ελλάδα που μπορεί να αναμετρηθεί επί ίσοις όροις με την κρίση, αναδεχόμενη χωρίς φόβο το κόστος της αναγκαίας αλλαγής.

Στην Ελλάδα αυτή ανήκει δικαιωματικά το μέλλον. Και δεν νοείται να της το στερήσουν όλοι εκείνοι που έχουν συμφέρον να μας γυρίσουν πίσω. Όσοι ζωντανόι, όσοι δημιουργικοί, έχουν χρέος να μην παραμένουν άλλο σιωπηλοί. Να μην επιτρέψουν τη χρεοκοπία των φιλοδοξιών και των ονείρων τους από την πελατειακή μικροπολιτική, τον συντεχνιακό παρασιτισμό, τις ιδεοληπτικές νοοτροπίες. Να αντισταθούν σε όσους αντιστέκονται με υστεροβουλία στην αναγκαία αλλαγή.

Το διακύβευμα δεν είναι πλέον αν θα ανοίξουν τα κλειστά επαγγέλματα, αν θα γίνουν περισσότερες ή λιγότερες μετατάξεις, αν θα πουληθεί η μια ή η άλλη ΔΕΚΟ, αν θα εκποιήσουμε τα αχρηστεμένα ασημικά μας. Το διακύβευμα είναι αν θα πτωχεύσουμε ή όχι. Αν θα παραμείνουμε στη χορεία των ευρωπαϊκών κρατών ή αν θα γίνουμε οι παρίες των Βαλκανίων.

Ας αφήσουμε το πελατειακό σύστημα στις μάχες χαρακωμάτων που είναι η ειδικότητά του. Κι ας συστρατευθούμε για να φέρουμε στο προσκήνιο μια κοινωνική εμπροσθοφυλακή με καθαρή

συνείδηση –των δυσκολιών και των ευθυνών, που συνεπάγεται το εγχείρημα της ανταγωνιστικής ανασυγκρότησης της χώρας.

Γιατί κάθε τόπος κατακτά τελικά τη θέση που του εξασφαλίζουν οι δημιουργικότεροι πολίτες του – όχι οι κληήνες του.

Θα υπερβούμε το σημερινό αδιέξοδο μόνο αν περάσουμε από τη χρεοκοπημένη μεταπολίτευση των πελατών στη νέα μεταπολίτευση των πολιτών.